

EUROPOS KONVENCIJA DĖL AUDIOVIZUALINIO PAVELDO APSAUGOS

Strasbūras, 2001 m. lapkričio 8 d.

PREAMBULĖ

Europos Tarybos valstybės narės, kitos valstybės – Europos kultūros konvencijos ir Europos Bendrijos šalys, pasirašiusios šią Konvenciją,

manydamos, kad Europos Tarybos tikslas yra pasiekti didesnę savo narių vienybę, kad visų pirma būtų išlaikomi ir puoselėjami jų bendrą paveldą sudarantys idealai ir principai;

manydamos, kad Europos paveldas atspindi tautų kultūrinį savitumą ir įvairovę;

manydamos, kad judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga yra Europos kultūros paveldo sudedamoji dalis ir kad valstybės turi užtikrinti jos saugojimą ir išlaikymą būsimosioms kartoms;

manydamos, kad judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga yra kultūros išraiškos forma, atspindinti šiuolaikinę visuomenę, ir kad ji yra ypač gera priemonė užfiksuoti kasdieniams įvykiams, kurie yra mūsų istorijos pagrindas ir civilizacijos atvaizdas;

žinodamos, kokia trapi yra judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga ir kokie pavojai kelia grėsmę jos egzistavimui bei jos perdavimui būsimosioms kartoms;

pabrėždamos Šalių atsakomybės svarbą ši paveldą išlaikant, restauruojant ir darant prieinamą;

pasiryžusios bendradarbiauti ir imtis bendrų veiksmų, kad būtų išlaikytas ir užtikrintas audiovizualinio kultūros paveldo tęstinumas;

atsižvelgdamos į tarptautines sutartis, kurios galioja autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugos srityje;

atsižvelgdamos į kitų tarptautinių forumų darbą, atliktą audiovizualinio paveldo apsaugos srityje,

s u s i t a r ė:

I SKYRIUS – ĮVADAS

1 straipsnis – Konvencijos tikslas

Šios Konvencijos tikslas yra užtikrinti Europos audiovizualinio paveldo apsaugą ir jo, kaip vienos iš meno formų ir mūsų praeities įamžintojo, pripažinimą, visuomenės interesais ši paveldą kaupiant, išlaikant ir naudojant judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą kultūros, mokslo ir tyrimų tikslais.

2 straipsnis – Sąvokos

Šioje Konvencijoje:

a) „judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga“ – rinkinys, sudarytas iš vaizdų, perteikiančių judesį, įrašytų bet kokiomis priemonėmis ir bet kokioje laikmenoje, lydimų ar nelydimų garso, galinčių sudaryti judesio įspūdį;

b) „kinematografinis kūrinys“ – bet kokios trukmės judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga, ypač pagal grožinę literatūrą sukurti kinematografiniai kūriniai, animaciniai filmai ir dokumentiniai filmai, skirti rodyti kino teatruose;

c) „archyvas“ – institucija, Šalies paskirta teisinio deponavimo funkcijoms vykdyti;

d) „savanoriškojo depozito įstaiga“ – šiam tikslui Šalies paskirta institucija.

3 straipsnis – Taikymo sritis

1. Šios Konvencijos Šalys Konvencijos nuostatas visiems kinematografiniams kūriniams taiko nuo jos įsigaliojimo dienos.

2. Pagal šios Konvencijos 18 straipsnį parengti protokolai išplečia Konvencijos taikymo sritį ir ji taikoma ne tik kinematografiniams kūriniams, bet ir kitai judesį perteikiančiai vaizduojamajai medžiagai, tokiai kaip televizijos kūriniai.

4 straipsnis – Autorių teisės ir gretutinės teisės

Šios Konvencijos įpareigojimai neturi jokio poveikio tarptautinių sutarčių dėl autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugos nuostatomis. Jokia šios Konvencijos nuostata negali būti aiškinama kaip pažeidžianti tokią apsaugą.

II SKYRIUS – TEISINIS DEPONAVIMAS

5 straipsnis – Bendroji teisinio deponavimo pareiga

1. Kiekviena Šalis teisės aktais arba kitomis tinkamomis priemonėmis nustato pareigą deponuoti judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą, kuri priklauso jos audiovizualiniam paveldui ir kuri buvo pagaminta arba bendrai pagaminta konkrečios Šalies teritorijoje.

2. Kiekvienai Šaliai paliekama teisė atleisti nuo teisinio deponavimo, jeigu judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga yra teisėtai deponuota vienoje iš kitų konkrečių Šalių.

6 straipsnis – Archyvų paskyrimas ir jų uždaviniai

1. Kiekviena Šalis paskiria vieną ar daugiau archyvų, kurių uždaviniai yra užtikrinti deponuotos judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos išsaugojimą, dokumentavimą, restauravimą ir galimybę naudoti informacijos paieškai.

2. Paskirtos institucijos turi būti arba valstybinės, arba privačios, tačiau negali būti tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamos fizinio arba juridinio asmens, kuris daugiausia verčiasi pelno siekiančia veikla žiniasklaidos sektoriuje.

3. Šalys įsipareigoja prižiūrėti archyvams pavestų uždavinių vykdymą.

7 straipsnis – Techninės ir finansinės priemonės

Kiekviena Šalis užtikrina, kad archyvai turėtų būtinas priemones jų uždaviniams, nustatytiems šios Konvencijos 6 straipsnio 1 dalyje, vykdyti.

8 straipsnis – Teisinio deponavimo sąlygos

1. Kiekviena Šalis paskiria fizinius arba juridinius asmenis, vykdančius teisinio deponavimo pareigą. Ji numato šio deponavimo sąlygas. Visų pirma ji užtikrina, kad archyvai gautų medžiagos originalą arba medžiagą, iš kurios būtų galima atkurti autentišką kokybę.

2. Medžiaga turi būti deponuojama ne vėliau kaip per dvylika mėnesių nuo tos dienos, kai viešai pirmą kartą buvo demonstruota galutinė medžiagos versija, arba per bet kurį kitą Šalies nurodytą pagrįstą laiko tarpą. Tuo atveju, kai ji nebuvo viešai demonstruota, terminas pradedamas skaičiuoti nuo tos dienos, kai ji buvo pagaminta.

9 straipsnis – Deponuotos medžiagos restauravimas

1. Kiekviena Šalis skatina ir remia teisiškai deponuotos judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos, priklausančios Šalies audiovizualiniam paveldui, kurios fizinė kokybė suprastėjo, restauravimą.

2. Kiekviena Šalis savo teisės aktuose gali leisti restauravimo tikslais kopijuoti teisėtai deponuotą judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą.

10 straipsnis – Priemonės iškilus pavojui

Kiekviena Šalis nustato atitinkamą tvarką, užtikrinančią judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos, kuri priklauso Šalies audiovizualiniam paveldui ir kurios materialiam egzistavimui gresia neišvengiamas pavojus, apsaugą, jeigu ši medžiaga nėra kitu būdu saugoma pagal teisinio deponavimo sąlygas.

III SKYRIUS – SAVANORIŠKAS DEPONAVIMAS

11 straipsnis – Savanoriško deponavimo skatinimas

Kiekviena Šalis skatina ir remia Šalies audiovizualiniam paveldui priklausančios judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos, įskaitant papildomos medžiagos, nepatenkančios į šios Konvencijos 5 straipsnio taikymo sritį, savanorišką deponavimą.

12 straipsnis – Prieinamumas visuomenei

Kiekviena Šalis skatina savanoriškojo depozito įstaigas sutartyje su teisių turėtojais nurodyti sąlygas, pagal kurias deponuota judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga būtų prieinama visuomenei.

IV SKYRIUS – BENDROSIOS NUOSTATOS, TAIKOMOS ARCHYVAMS IR SAVANORIŠKOJO DEPOZITO ĮSTAIGOMS

13 straipsnis – Jungtiniai archyvai

1. Siekdamas kuo veiksmingiau įgyvendinti šios Konvencijos tikslus, Šalys gali nuspręsti įkurti jungtinius archyvus ir savanoriškojo depozito įstaigas.

2. Archyvas ir savanoriškojo depozito įstaiga gali būti viena institucija, jeigu tik yra taikomos nuostatos, būdingos kiekvienos jų funkcijoms.

14 straipsnis – Archyvų ir savanoriškojo depozito įstaigų bendradarbiavimas

Kiekviena Šalis skatina savo archyvų ar savanoriškojo depozito įstaigų tarpusavio bendradarbiavimą ir jų bendradarbiavimą su kitų Šalių institucijomis, kad būtų lengviau:

- a) keistis informacija apie judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą;
- b) sudaryti Europos audiovizualinę filmografiją;
- c) nustatyti judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos ir susijusios informacijos saugojimo, kaupimo bendrame fonde ir atnaujinimo standartinę tvarką;
- d) parengti bendrą keitimosi informacija elektroninėmis priemonėmis standartą;
- e) išsaugoti įrangą, naudojamą judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos rodymui.

15 straipsnis – Deponavimo sutartinės sąlygos

Kiekviena Šalis skatina archyvus ir savanoriškojo depozito įstaigas sudaryti sutartis su deponentais, kuriose būtų nurodomos teisės ir įsipareigojimai, susiję su deponuota judesį perteikiančia vaizduojamąją medžiaga. Jei tai nėra reglamentuojama įstatymais, tokiose sutartyse galima nurodyti atsakomybės už žalą, padarytą judesį perteikiančiai vaizduojamajai medžiagai; turinčiųjų teisę į šią medžiagą apsisprendimo laikinai arba visam laikui paimiti ją iš deponavimo bei kompensacijos, kurią teisių turėtojai turi sumokėti už medžiagos restauravimą arba už kitas archyvų ar savanoriškojo depozito įstaigų suteiktas paslaugas, sąlygas.

V SKYRIUS – SU KONVENCIJOS ĮGYVENDINIMU SUSIJĘ TOLESNI VEIKSMAI

16 straipsnis – Nuolatinis komitetas

1. Kad būtų pasiekti šios Konvencijos tikslai, įkuriamas Nuolatinis komitetas.

2. Nuolatiniam komitete kiekvienai Šaliai gali atstovauti vienas ar daugiau delegatų. Kiekviena Šalis turi teisę balsuoti. Kiekviena valstybė, kuri yra šios Konvencijos Šalis, turi po vieną balsą. Europos Bendrija naudojasi savo teise balsuoti klausimais, priklausančiais jos kompetencijai, ir turi tiek balsų, kiek yra jos valstybių narių – šios Konvencijos Šalių. Europos Bendrija nesinaudoja savo teise balsuoti, jeigu klausimas nepriklauso jos kompetencijai.

3. Europos Bendrijai arba bet kuriai 19 straipsnyje nurodytai valstybei, kuri nėra šios Konvencijos Šalis, Nuolatiniam komitete gali atstovauti stebėtojas.

4. Nuolatinį komitetą sušaukia Europos Tarybos Generalinis Sekretorius. Komiteto pirmasis susirinkimas surengiamas per šešis mėnesius nuo šios Konvencijos įsigaliojimo dienos. Vėliau komitetas susirenka, kai tik to pareikalauja vienas trečdalis Šalių ar Europos Tarybos Ministrų komitetas, taip pat Europos Tarybos Generalinio Sekretoriaus iniciatyva pagal 18 straipsnio 2 dalies nuostatas arba vienos ar kelių Šalių reikalavimu pagal 17 straipsnio 1 dalies c punkto nuostatas.

5. Šalių dauguma sudaro sprendimų priėmimui būtiną kворumą. Laikantis 16 straipsnio 6 dalies ir 18 straipsnių 3 dalies nuostatų, Nuolatinio komiteto sprendimai priimami susirinkime dalyvaujančių Šalių dviejų trečdalių balsų dauguma.

6. Siekdamas įvykdyti savo funkciją pagal šią Konvenciją, Nuolatinis komitetas gali prašyti ekspertų patarimo. Jis gali savo iniciatyva arba konkrečios institucijos prašymu pakviesti stebėtojo atstovaujama bet kurią tarptautinę ar nacionalinę, vyriausybines ar nevyriausybines institucijas, techniškai kvalifikuotą šios Konvencijos taikymo srityse, dalyvauti tam tikruose arba visuose komiteto susirinkimuose. Sprendimas pakviesti tokius ekspertus ar institucijas priimamas Šalių dviejų trečdalių balsų dauguma.

7. Laikydamasis šios Konvencijos nuostatų, Nuolatinis komitetas parengia savo darbo tvarkos taisykles.

17 straipsnis – Nuolatinio komiteto funkcijos ir ataskaitos

1. Nuolatiniam komitetui tenka atsakomybė nagrinėti šios Konvencijos veikimą ir įgyvendinimą. Jis gali:

- a) teikti Šalims rekomendacijas dėl Konvencijos taikymo;
- b) siūlyti reikiamus Konvencijos pakeitimus ir nagrinėti pasiūlytuosius pagal 18 straipsnio nuostatas;
- c) vienos arba kelių Šalių prašymu nagrinėti kiekvieną klausimą dėl šios Konvencijos aiškinimo;
- d) teikti rekomendacijas Ministrų komitetui dėl kitų kviestinių prisijungti prie šios Konvencijos valstybių, kurios nenurodytos 19 straipsnyje.

2. Po kiekvieno susirinkimo Nuolatinis komitetas persiunčia Šalims ir Europos Tarybos Ministrų komitetui ataskaitą apie savo svarstymus ir priimtus sprendimus.

VI SKYRIUS – PROTOKOLAI IR PAKEITIMAI

18 straipsnis – Protokoliai ir pakeitimai

1. Protokoliai, skirti judesį perteikiančiai vaizduojamajai medžiagai, išskyrus kinematografinius kūrinius, sudaromi siekiant konkrečiose srityse suformuluoti šios Konvencijos principus.

2. Šalies, Nuolatinio komiteto arba Ministrų komiteto pateiktas pasiūlymas dėl šio straipsnio 1 dalyje nurodyto protokolo arba pasiūlymas dėl tokio protokolo pakeitimo, arba dėl šios Konvencijos pakeitimo perduodamas Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui, o šis jį persiunčia Europos Tarybos valstybėms narėms, kitoms valstybėms, galinčioms tapti šios Konvencijos Šalimis, ir Europos Bendrijai. Europos Tarybos Generalinis Sekretorius sušaukia Nuolatinio komiteto susirinkimą ne anksčiau kaip po dviejų mėnesių nuo tos dienos, kai jam buvo perduotas pasiūlymas.

3. Nuolatinis komitetas pasiūlymą nagrinėja ne anksčiau kaip po dviejų mėnesių nuo tos dienos, kai Generalinis Sekretorius pasiūlymą persiuntė pagal šio straipsnio 2 dalį. Nuolatinis komitetas Šalių trijų ketvirčių balsų dauguma patvirtintą tekstą teikia Ministrų komitetui priimti.

4. Kiekvienas šios Konvencijos pakeitimas, priimtas pagal šio straipsnio ankstesnės dalies nuostatas, įsigalioja trisdešimtą dieną nuo tos dienos, kai visos Šalys informuoja Generalinį Sekretorių apie savo sutikimą dėl pakeitimo. Jeigu Ministrų komitetas pakeitimą priėmė, tačiau šis dar neįsigaliojo, valstybė arba Europos Bendrija negali pareikšti savo sutikimo įsipareigoti pagal šią Konvenciją, kartu nepriimdama šio pakeitimo.

5. Ministrų komitetas nustato šios Konvencijos protokolų ir šių protokolų pakeitimų, grindžiamų Nuolatinio komiteto pagal šio straipsnio 3 dalį pateiktais tekstais, įsigaliojimo sąlygas.

VII SKYRIUS – BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

19 straipsnis – Pasirašymas, ratifikavimas, priėmimas, patvirtinimas

Ši Konvencija pateikiama pasirašyti Europos Tarybos valstybėms narėms, kitoms valstybėms – Europos kultūros konvencijos šalims ir Europos Bendrijai. Ji turi būti ratifikuota, priimta arba patvirtinta. Ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentai deponuojami Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui.

20 straipsnis – Įsigaliojimas

1. Ši Konvencija įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus trimis mėnesiams nuo tos dienos, kai penkios valstybės, įskaitant bent keturias Europos Tarybos valstybes nares, pareiškė norą įsipareigoti pagal šią Konvenciją, vadovaudamosi 19 straipsnio nuostatomis.

2. Kiekvienai signatarei, kuri vėliau pareiškia sutikimą įsipareigoti pagal šią Konvenciją, ši Konvencija įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus trimis mėnesiams nuo tos dienos, kai buvo deponuoti ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentai.

21 straipsnis – Ryšys tarp šios Konvencijos ir Bendrijos teisės

Tarpusavio santykiuose Šalys, kurios yra Europos Bendrijos narės, taiko Bendrijos normas ir todėl netaiko taisyklių, kylančių iš šios Konvencijos, išskyrus atvejus, kai nėra konkretų dalyką reguliuojančios Bendrijos normos.

22 straipsnis – Kitų valstybių prisijungimas

1. Šiai Konvencijai įsigaliojus, Europos Tarybos Ministrų komitetas, pasikonsultavęs su Šalimis, Europos Tarybos statuto 20 straipsnio d punkte nustatyta balsų dauguma ir vienbalsiai nutarus susitariančiųjų valstybių, turinčių teisę būti Ministrų komiteto narėmis, atstovams, gali bet kurią 19 straipsnyje nenurodytą valstybę pakviesti prisijungti prie Konvencijos.

2. Prisijungiančiajai valstybei Konvencija įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus trimis mėnesiams nuo tos dienos, kai prisijungimo dokumentas buvo deponuotas Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui.

23 straipsnis – Teritorinis taikymas

1. Kiekviena valstybė arba Europos Bendrija, pasirašydama šią Konvenciją arba deponuodama jos ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus, gali nurodyti teritoriją arba teritorijas, kurioms ši Konvencija taikoma.

2. Kiekviena Šalis Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui adresuotu pareiškimu bet kada vėliau gali išplėsti šios Konvencijos taikymą bet kokiai kitai pareiškime nurodytai teritorijai. Tai teritorijai Konvencija įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus trimis mėnesiams nuo tos dienos, kai Generalinis Sekretorius gauna tokį pareiškimą.

3. Kiekvienas pagal dviejų pirmųjų straipsnio dalių nuostatas pateiktas pareiškimas bet kurios jame nurodytos teritorijos atžvilgiu gali būti atšauktas, apie tai pranešus Generaliniam Sekretoriui. Atšaukimas įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus trimis mėnesiams nuo tos dienos, kai Generalinis Sekretorius gauna tokį pranešimą.

24 straipsnis – Išlygos

Jokios išlygos dėl šios Konvencijos nuostatų negalimos.

25 straipsnis – Denonsavimas

1. Kiekviena Šalis Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui adresuotu pranešimu gali bet kada denonsuoti šią Konvenciją.

2. Toks denonsavimas įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus šešiams mėnesiams nuo tos dienos, kai Generalinis Sekretorius gauna tokį pranešimą.

26 straipsnis – Pranešimai

Europos Tarybos Generalinis Sekretorius Europos Tarybos valstybėms narėms, kitoms valstybėms, galinčioms tapti šios Konvencijos šalimis, ir Europos Bendrijai praneša apie:

- a) kiekvieną pasirašymą;
- b) kiekvieno ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumento deponavimą;
- c) kiekvieną šios Konvencijos įsigaliojimą pagal 20, 22 ir 23 straipsnius;
- d) kiekvieną pakeitimą arba protokolą, priimtą pagal 18 straipsnį, ir pakeitimo arba protokolo įsigaliojimo datą;
- e) kiekvieną kitą su šia Konvencija susijusį aktą, pranešimą arba informaciją.

Tai patvirtindami, toliau nurodyti tinkamai įgalioti asmenys pasirašė šią Konvenciją.

Priimta 2001 metų lapkričio 8 dieną Strasbūre anglų ir prancūzų kalbomis. Abu tekstai yra autentiški ir vienu egzemplioriumi deponuojami Europos Tarybos archyvuose. Europos Tarybos Generalinis Sekretorius siunčia patvirtintus nuorašus kiekvienai Europos Tarybos valstybei narei, kitoms valstybėms – Europos kultūros konvencijos šalimis, Europos Bendrijai ir kiekvienai kitai valstybei, pakviestai prisijungti prie šios Konvencijos.

EUROPOS KONVENCIJA DĖL AUDIOVIZUALINIO PAVELDO APSAUGOS

AIŠKINAMASIS RAŠTAS (Priimtas 2001 m. rugsėjo 19 d.)

Šio aiškinamojo rašto tekstas nėra dokumentas, nustatantis oficialų šios Konvencijos aiškinimą, tačiau tokio pobūdžio jis galėtų būti siekiant palengvinti jos nuostatų taikymą. Ši Konvencija buvo pateikta pasirašyti 2001 m. lapkričio 8 d. Strasbūre prasidėjus Europos Tarybos Ministrų komiteto 109-ajai sesijai.

I SKYRIUS – ĮVADAS

1 straipsnis – Konvencijos tikslai

1. Europos audiovizualinis paveldas yra palyginti nauja sąvoka, o kino šimtmečio sukakties paminėjimas neginčijamai padėjo geriau suvokti šio paveldo, kuris yra ir svarbi šiuolaikinės kultūros dalis, ir istorijos liudininkas, pažeidžiamumą. Šiuo atžvilgiu per savo šimto metų gyvavimą kinas užfiksavo visus Europai svarbius įvykius, tokius kaip pramoninė revoliucija, karai arba žymesni mokslo atradimai, o atsiradus televizijai audiovizualinė kūryba nuolatos plėtėsi. Deja, didelė šio paveldo dalis buvo prarasta visam laikui, nes žmonėms prireikė daug laiko, kol filmai buvo pradėti vertinti kaip muziejaus eksponatai, verti saugoti ir restauruoti. Taip pat jau keletas metų yra žinoma, kad neužtenka rinkti filmus – būtina imtis priemonių jiems išsaugoti: neapsakomai daug šedevrų buvo negrižtamai prarasta dėl yrančių kino nitrojuostų, kurių kadrai pamažu blunka ir galiausiai visai išnyksta, jeigu tik pačios kino juostos prieš tai nesudega; arba dėl kino juostų, pagamintų iš triacetato, kurios buvo pradėtos visuotinai naudoti šeštajame dešimtmetyje ir teikė daug vilčių, kol paaiškėjo, jog ši medžiaga lėtai, negrižtamai yra, skleisdama acto rūgštis kvapą. Šiuolaikinių kino juostų pagrindui nebenaudojama celiuliozė, todėl jos yra apsaugotos nuo vadinamojo acto sindromo, tačiau ir jos turi keletą trūkumų, įskaitant tai, kad privalo būti geros jų saugojimo sąlygos. Vis dėlto skaitmeninių dokumentų išsaugojimo ilgiau nei dešimt metų šiuo metu dar negalima užtikrinti ir todėl būtina nustatyti nuolatinį saugojimą.

2. Šiandien audiovizualinis paveldas siejamas ne tik su kinu, bet ir su televizija, videostudijų produkcija ir vis labiau – su daugialypės aplinkos bei interaktyviaisiais produktais, taip pat su visais produktais, kurie dar tik pasirodys plėtojantis naujoms technologijoms. Šią plačią sritį būtina apsaugoti, todėl Konvencijoje įtvirtinti principai yra taikomi visiems judesį perteikiantiems vaizdams. Beveik nėra kalbama apie konkrečias laikmenas, siekiant užtikrinti, kad Konvencija būtų taikoma visoms naujoms audiovizualinės raiškos formoms. Tačiau taikymo ypatumai, susiję su judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos, išskyrus kinematografinius kūrinius, teisiniu deponavimu, bus nurodyti pagal šios Konvencijos 18 straipsnio 1 dalį parengtuose protokoluose. Pavyzdžiui, pirmasis protokolas bus skirtas televizijos kūrinių apsaugai.

3. Kita vertus, ši Konvencija netaikoma nei garsui, nei nejudantiems vaizdams, kadangi jų apsaugą užtikrina kiti tekstai.

4. Konvencija neprieštarauja Europos Tarybos logikai kultūrinio bendradarbiavimo klausimais. Nuo pat pradžių Europos kino pramonės skatinimas buvo labai svarbus dalykas – tą patvirtina Rekomendacija dėl kino ir valstybės (1979), Rekomendacija dėl Europos filmų paveldo išsaugojimo (1985), Rezoliucija dėl Europos kino ir televizijos metų (1987), Rekomendacija dėl filmų platinimo Europoje (1987), Rezoliucija dėl *Eurimages* fondo įkūrimo (1988) ir Rekomendacija dėl kino vaikams ir suaugusiesiems (1990). Ši Konvencija yra trūkstamoji grandis, kadangi daugelyje valstybių narių audiovizualinis paveldas saugomas vien savanoriškojo depozito įstaigose. Tačiau kaip, priimant sprendimą dėl deponavimo, atskirti, kas yra svarbu, o kas – antraeilis dalykas? Pasirinkimas tarp to, ką verta išsaugoti, ir to, į ką nereikėtų kreipti dėmesio, labai neigiamai atsiliepia paveldui, nes jame nepaliekami kūriniai, dėl kurių būsimosios kartos gali pagrįstai mus kaltinti už tai, kad leidome jiems nugrimzti į užmarštį.

5. Dar labiau buvo būtina padėti vyriausybėms suvokti šios problemos svarbą dėl tos priežasties, kad nuo šiol Europos paveldas apima didžiąją Europos dalį ir kad valstybės, neseniai įstojusios į Europos Tarybą, taip pat turi didelį paveldą, kurį būtina apsaugoti, o ne palikti pavojuje nesiimant neatidėliotinių veiksmų.

6. Vienintelė priemonė šiai padėčiai pakeisti yra teisinis deponavimas. Visą naują judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą būtina deponuoti, kad būtų garantuota, jog yra šios medžiagos kontrolinė kopija, o tai yra vienintelis būdas užtikrinti veiksmingą jos apsaugą. Teisinis deponavimas – tai ne vien reikalavimas deponuoti kontrolinę kopiją, bet ir jos išsaugojimas, o tam gali prireikti restauravimo darbų.

7. Be to, judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga turėtų būti prieinama studijoms kultūros, mokslo ir tyrimų tikslais. Tokiu būdu pateikta judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga iš tiesų simbolizuoja būsimųjų kartų praeities atminimą. Todėl ji ir toliau turėtų būti prieinama suinteresuotoms šalims – ir kaip mokomoji bei kultūros medžiaga, atspindinti visuomenės ir istorijos pokyčius, ir kaip darbo dokumentai informacijos paieškai, skirti tyrinėtojams.

8. Nors kiekviena Šalis pati turi nustatyti judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos teisinio deponavimo sistemą savo teritorijoje, reikėtų pabrėžti, kad ši prievolė sietina tik su judesį perteikiančia vaizduojamąją medžiaga, kuri buvo pagaminta po šios Konvencijos įsigaliojimo, ir su vietine produkcija, o ne su kitais vaizdais, kurie yra tik platinami arba transliuojami šalyje. Šių nuostatų tikslas yra sumažinti deponuotinos medžiagos apimtį, taigi ir deponavimo išlaidas.

9. Tačiau kadangi šios Konvencijos tikslas yra išsaugoti visą judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą, ji taip pat pateikia savanoriško deponavimo principą, taikytiną, pavyzdžiui, užsienio kūriniams ir judesį perteikiančiai vaizduojamajai medžiagai, pagamintai iki šios Konvencijos įsigaliojimo.

10. Šios nuostatos, susijusios su audiovizualinio paveldo apsauga, turi būti įgyvendinamos visuomenės interesais. Kitaip tariant, tai reiškia, kad nėra kreipiama dėmesio į jokias grynai asmeninio arba komercinio pobūdžio aplinkybes.

11. Teisinio deponavimo principai yra išdėstyti Konvencijos II skyriuje; savanoriško deponavimo principai pateikiami III skyriuje.

2 straipsnis – Sąvokos

a) „judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga“

12. „Judėsį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos“ apibrėžimas grindžiamas 1980 m. spalio 27 d. UNESCO dvidešimt pirmojoje sesijoje priimta rekomendacija:

„judesį perteikiantys vaizdai – tai serija vaizdų, įrašytų ant tam tikro pagrindo (nepaisant panaudoto pirmajai ar tolesnėms fiksacijoms įrašymo būdo ar pagrindo pobūdžio, kaip antai: kino juosta, juostelė arba diskas), lydimų ar nelydimų garso, kurie sudaro judesio įspūdį juos demonstruojant ir kurie yra skirti viešam paskelbimui ar platinimui, arba kurie yra pagaminti dokumentavimo tikslais; jie, be kita ko, apima šių kategorijų kūrinius:

a) kinematografiniai kūriniai (tokie kaip vaidybiniai filmai, trumpametražiai filmai, populiarūs mokslo filmai, kronikos ir dokumentiniai filmai, animaciniai ir mokomieji filmai);

b) televizijos kūriniai, pagaminti transliuojančiųjų organizacijų arba joms skirti;

c) videografiniai kūriniai (esantys videogramose), išskyrus a ir b punktuose išvardytus kūrinius.

13. Nepaisant vykstančių pokyčių, ypač technologinio pobūdžio, sąvoka „judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga“ ir toliau iš esmės galioja. „Judėsį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos“ kriterijai sąmoningai neaptariami numatant technologinę raidą (pvz., vaizdo diskai, kompaktiniai diskai ir kitos laikmenų formos, talpinančios skaitmeninius vaizdus, ir t. t.) ir užtikrinant Konvencijos taikymo tęstinumą.

b) „kinematografinis kūrinys“

14. Ankstesnėje Europos Tarybos konvencijoje – Europos konvencijoje dėl bendros kino filmų gamybos (ETS 147, 1992 m. spalio 2 d.) apibrėžta „kinematografinio kūrinio“ sąvoka tapo šios Konvencijos 2 straipsnio b punkte išdėstyto apibrėžimo pagrindu.

c) „*archyvas*“

d) „*savanoriškojo depozito įstaiga*“

15. Konvencija skiria institucijas, priimančias teisinio deponavimo medžiagą, ir institucijas, priimančias savanoriškai deponuotą medžiagą. Šios dvi sąvokos Konvencijoje buvo įvestos siekiant atskirti skirtingų funkcijų institucijas. Archyvų atžvilgiu pabrėžiama būtinybė saugoti visą judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą, priklausančią audiovizualiniam paveldui, kad būtų užtikrintas bent vienos kopijos egzistavimas, ir būtent šiuo atžvilgiu archyvai gali būti prilyginti saugaus deponavimo formai. Savanoriškojo depozito įstaigos gali būti labiau suinteresuotos judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą vertinti kultūros tikslais – tą galima pailustruoti kino filmų bibliotekų veikla (*cinémathèques*). Išlaikydamos šį skirtumą, Šalys gali nuspręsti sujungti dvi institucijas į vieną struktūrą (žr. Konvencijos 13 ir 14 straipsnius). Taip pat ir Šalims, įvedusioms Šalies paskirto depozito įstaigos sąvoką, ją leidžiama vartoti įstatymuose archyvams žymėti.

3 straipsnis – Taikymo sritis

16. Nuo šios Konvencijos įsigaliojimo kiekviena Šalis įsipareigoja turėti teisinio deponavimo sistemą, taikomą visiems kinematografiniams kūriniams. Jiems negalima taikyti atrankos sistemos. Kinematografiniai kūriniai yra esminė mūsų kultūros paveldo sudedamoji dalis, todėl būtina visiška jos apsauga.

17. Konvencija nenustato judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos, išskyrus kinematografinius kūrinius, teisinio deponavimo ypatumų. Dėl televizijos kūrinių įvairovės ir vien dėl jų apimties būtina, pavyzdžiui, parengti protokolus, kurie apibrėžtų šių kategorijų judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos sąlygas ir praktinius ypatumus. Protokoluose bus atsižvelgiama į judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos kiekvienos kategorijos savitumą ir į technologinę pažangą. Kai tik Šalys taps šių protokolų šalimis, jos privalės teisinį deponavimą imti taikyti ir kitai judesį perteikiančiai vaizduojamajai medžiagai, kaip nurodyta protokoluose, parengtuose pagal šios Konvencijos 18 straipsnio 1 dalį.

4 straipsnis – Autorių teisės ir gretutinės teisės

18. Šioje Konvencijoje aiškiai teigiama, kad jos įpareigojimai neturi jokio poveikio tarptautinių sutarčių dėl autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugos nuostatomis. [1] Konvencijos preambulėje daroma nuoroda į galiojančias tarptautines sutartis ir pagal 4 straipsnį įterpiama „nepažeidimo nuostata“. 4 straipsnio nuostatų formuluotė labai artima svarbiausių gretutinių teisių srities sutarčių atitinkamai nepažeidimo nuostatai. Pagrindinė sutartis autorių teisių srityje yra Berno konvencija dėl literatūros ir meno kūrinių apsaugos, paskutinį kartą pataisyta 1971 m. Paryžiuje. Gretutinių teisių apsaugos srityje pagrindinė sutartis yra Romos konvencija, kuri numato atlikėjų, fonogramų gamintojų ir transliuojančiųjų organizacijų apsaugą. Šiomis konvencijomis nustatyta apsaugos sistema buvo papildyta keletu tarptautinių ir regioninių sutarčių dėl įvairių autorių teisių ir gretutinių teisių aspektų. Visos Europos Tarybos valstybės narės prisijungė prie vienos ar kelių šios srities sutarčių.

19. Visą deponuotą judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą gina autorių teisės ir dažnai – viena ar kelios gretutinės teisės. Autoriai, atlikėjai ir fonogramų gamintojai taip pat turi saugomos medžiagos atgaminimo ir platinimo teises, o autoriai dar turi viešo atlikimo ir transliavimo teises. Gamybos procesui kinematografinių ir televizijos kūrinių gamintojai būtinas teises įgyja pagal sutartis, sudarytas su autoriais, atlikėjais ir galbūt fonogramų gamintojais. Keliose šalyse autorių teises reglamentuojantys įstatymai numato numanomą teisių, susijusių su kinematografiniais kūriniiais, perdavimą iš autorių gamintojams. Pagal naujausius Europos Bendrijos teisės aktus filmų pirmųjų fiksacijų gamintojai turi ir savo gretutines teises.

20. Medžiagos valdymo perdavimas deponavimo sąlygomis nereiškia, kad archyvui ar depozito įstaigai perduodamos su deponuota medžiaga susijusios naudojimo teisės. Tuo labiau tai nereiškia autorių teisių ir gretutinių teisių perdavimo. Taip pat ir medžiagos nuosavybė nėra perduodama, jei tai nenustatyta deponento ir deponuotos medžiagos gavėjo sutartyje. Siekiant

įpareigoti naudoti medžiagą pačiais deponavimo tikslais, tam tikru būdu turėtų būti organizuojamos būtinos teisės daryti deponuotos medžiagos kopijas arba kitaip ją naudoti.

21. Yra du būtinų teisių naudoti medžiagą organizavimo būdai:

- (savanoriški) susitarimai tarp sutarties šalių ir

- konkrečios sąlygos, reglamentuojančios svarstomą dalyką įstatymų lygiu, tam tikru mastu apribojant teisių turėtojų teises.

22. Susitarimai ir licencijavimas paprastai yra pagrindiniai autorių teisių organizavimo būdai. Yra trys būdai įgyti teises pagal sutartį: sutartimi iš deponento, iš tikrųjų teisės turėtojų ir iš autorių teisių administravimo organizacijos.

Visų pirma medžiagos deponentas dažniausiai yra jos gamintojas ir kartu – teisių turėtojas arba vienas iš teisių turėtojų. Deponavimo atveju egzistuoja tiesioginis ryšys tarp deponento ir archyvo, o tai leidžia susitarti dėl galimo medžiagos naudojimo. Teisėms, kurių deponentas neturi, leidimas privalo būti suteikiamas atskirai.

Antra, tikrieji teisių turėtojai iš tiesų visada tiesiogiai turi galimybę susitarti dėl teisių naudoti medžiagą.

Trečia, daugelyje autorių teisių sričių egzistuoja teisių administravimo organizacijos, kurios teisių turėtojų yra įgalios suteikti naudojimo teisę. Muzika yra tipiška sritis, kurioje teises suteikia autorių teisių administravimo organizacijos. Kolektyvinis teisių administravimas, kuriam šiuo metu taikomi informaciniais tinklais grindžiami sudėtingi metodai, pastaraisiais dešimtmečiais greitai plėtojosi.

23. Su deponuotos medžiagos naudojimu susijusias teises taip pat galima apibrėžti nacionaliniais teisės aktais, kurie numatytų tam tikrus panaudojimo archyvuose būdus neturint konkrečių licencijų ir nenumatant atlyginimo už panaudojimą. Teisės aktuose taip pat galima numatyti mechanizmus, palengvinančius teisių nustatymą. Teisių apribojimas paprastai siejamas su kopijavimu esant būtinybei medžiagą restauruoti ir išsaugoti. Ši veiklos rūšis yra naudinga visoms šalims ir neturi įtakos teisių turėtojų turtinėms teisėms. Konkrečiu įstatymu taip pat galima leisti naudoti medžiagą nekomerciniais tikslais, pavyzdžiui, demonstruoti archyvo patalpose, arba naudoti mokomaisiais ar mokslinių tyrimų tikslais. Numatant teisių apribojimus būtina užtikrinti, kad jie atitiktų tarptautinių sutarčių nuostatas, teisių apribojimo kriterijus ir tam tikrais atvejais – Europos Bendrijos teisę. Medžiagos, kurios teisių turėtojų neįmanoma identifikuoti arba su jais niekaip neįmanoma susisiekti, atžvilgiu archyvai gali imtis atitinkamų priemonių, kad ši problema būtų išspręsta, pasitelkę profesionalias trečiąsias šalis, tokias kaip gamintojai, kolektyvinio teisių administravimo organizacijos arba kitos kolektyvinio teisių valdymo organizacijos, ir tam tikrais atvejais – pagal nacionalinius įstatymus.

24. Kai archyvas naudoja deponuotą medžiagą tokiais tikslais, kokiais naudoti įstatymas tiesiogiai neleidžia, archyvas privalo gauti teisių turėtojų leidimą. Kai archyvas perduoda medžiagą naudoti trečiosioms šalims, pavyzdžiui, atiduoda filmus viešai demonstruoti arba deponuotų filmų dalis naudoti kaip intarpus filmuose arba televizijos programose, svarbu reikalauti, kad naudotojas iš teisių turėtojų arba jų atstovų įgytų reikiamas teises. Savaimė suprantama, archyvas privalo užsitikrinti teisę teikti medžiagą arba jos dalis trečiosioms šalims.

25. Rekomenduotina, kad archyvai ir savanoriškojo depozito įstaigos, bendradarbiaudami su profesionaliais – autoriais, gamintojais ir kitais teisių turėtojais bei jų organizacijomis, – sukurtų naudojimo teisės suteikimo ir užtikrinimo, taip pat būtinos patirties šiam tikslui kaupimo praktiką.

II SKYRIUS – TEISINIS DEPONAVIMAS

5 straipsnis – Bendroji teisinio deponavimo pareiga

26. Pareiga deponuoti judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą bus įvesta teisės aktais arba kitomis priemonėmis pagal šio straipsnio nuostatas.

27. Iš esmės teisinis deponavimas turėtų būti privalomas ir išsamus, kad būtų įvykdyta jo funkcija išsaugoti ir restauruoti visą pagamintą ar bendrai pagamintą ir priklausančią audiovizualiniam paveldui judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą. Sąvoka „pagaminta judesį

perteikianti vaizduojamoji medžiaga“ apibūdinami visi vaizdai, sukurti profesionalų ir skirti rinkai, todėl ji netaikoma mėgėjiškiems vaizdams (šeimos filmams, atostogų filmams ir t. t.). Sąvoka „priklausanti jų audiovizualiniam paveldui“ žymi Šalių norą pačioms nuspręsti, kas priklauso ir kas nepriklauso šiam paveldui. Jos užtikrina, kad jų apibrėžimai nebūtų nei savavališki, nei diskriminuojantys.

28. Tačiau kad būtų išvengta didelės finansinės naštos, Konvencija nenumato jokių atgalinių poveikį turinčių teisinio deponavimo prievolių; vis dėlto kūriniams, sukurtiems prieš šios Konvencijos pasirašymą, galima taikyti savanorišką deponavimą. Panašiai teisinio deponavimo pareiga taikoma tik nacionaliniams kūriniams. Kaip apibrėžta Europos konvencijoje dėl bendros kino filmų gamybos (1992 m. spalio 2 d.), „nacionalinis kūrinys“ – tai judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga, kurios gamintojas arba bent vienas iš bendrų gamintojų konkrečioje valstybėje turi savo įmonės buveinę arba nuolatinę gyvenamąją vietą.

29. Praktinius trijų nurodytų pareigų – kaupimo, išsaugojimo ir naudojimo mokslo, kultūros ir tyrimų tikslais – ypatumus reglamentuos kiekvienos Šalies vidaus teisė. Šiuose teisės aktuose laikantis autorių teisių ir gretutinių teisių turėtų būti atsižvelgiama į visus visuomenei rūpimus dalykus.

30. Teisinis deponavimas taikomas judesį perteikiančiai vaizduojamajai medžiagai, skirtai viešam demonstravimui. Šia formuluote neturi būti ribojami, todėl įtraukiami į teisinio deponavimo taikymo sritį nebaigti kūriniai arba viešai neplatinami kūriniai, ypač dėl cenzūros.

31. Bendros gamybos sąvoka, be kita ko, buvo apibrėžta 1992 m. spalio 2 d. Europos konvencijoje dėl bendros kino filmų gamybos. Pavyzdžiui, be susitarimų, reguliuojančių santykius bendros dvišalės gamybos srityje, esama daugiašalių bendrų kūrinių, pagamintų bent trijų bendrų gamintojų. Be to, tikėtina, kad šių bendrų kūrinių kilmė yra viena ir kelios Šalys ir viena ar kelios valstybės, kurios nėra šios Konvencijos šalys. Vienas iš bendriems kūriniams būdingų požymių yra reikalavimas konkrečių valstybių kompetentingoms institucijoms iš anksto susitarti, kad judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga, pagaminta kiekvieno iš bendros gamybos partnerių, abipusiškai būtų pripažinta šių valstybių nacionaliniu kūriniu. Filmą pripažįstamas abiejų bendrų gamintojų nacionaliniu kūriniu.

32. Teisinio deponavimo principas yra bendrasis, jam netaikomi jokie apribojimai. Tačiau, atsižvelgiant į dideles judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos apimtis ir su tuo susijusias išlaidas, šio straipsnio 2 dalyje yra numatyta išimtis, skirta šiam teisinio deponavimo bendrajam principui. Ji sietina su judesį perteikiančia vaizduojamąja medžiaga, kurios teisinis deponavimas yra užtikrintas kitos Šalies. Ši nuostata nėra taikoma sistemingai ir paliekama kiekvienos Šalies nuožiūrai.

33. Kaip minėta, Konvencija nenustato jokios pareigos ne vietiniams kūriniams. Tačiau kiekvienai Šaliai paliekama teisė išplėsti savanoriško teisinio deponavimo taikymo sritį ir, pavyzdžiui, nuspręsti priimti jos teritorijoje platinamos judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos deponavimą.

34. Šis principas, nustatantis minimalius standartus, kurių reikia laikytis, taikomas visoms šios Konvencijos nuostatoms.

6 straipsnis – Archyvų paskyrimas ir jų uždaviniai

35. Teisinį deponavimą privalo vykdyti kiekvienos Šalies paskirti archyvai. Siekiant prisitaikyti prie Šalių skirtingų struktūrų, pavyzdžiui, federalinių struktūrų, kiekvienai Šaliai paliekama teisė paskirti vieną ar daugiau archyvų.

36. Kadangi deponuojama medžiaga turi didelę vertę, būtina imtis priemonių jai apsaugoti ir užtikrinti autorių teisių ir gretutinių teisių nepažeidžiamumą; privalu išvengti visų piktnaudžiavimo formų. Dėl šios priežasties archyvai turi būti nepriklausomos organizacijos, paskirtos veikti visuomenės interesais. Sunku įsivaizduoti, kad viešosioms ar privačioms organizacijoms, visų pirma savo veikla siekiančioms pelno, galėtų būti patikėtos archyvo funkcijos. Jeigu pelno siekimas būtų svarbiausias archyvo rūpestis, jis nustotų būti viešąja institucija.

37. Šiaip ar taip, kiekviena Šalis privalo užtikrinti teisingą šioms institucijoms priskirtų uždavinių įgyvendinimą. Ši sąlyga, kuri *ipso jure* taikoma viešosioms institucijoms, buvo būtina privačių organizacijų, atliekančių archyvo vaidmenį, atžvilgiu.

7 straipsnis – Techninės ir finansinės priemonės

38. Šiuo straipsniu siekiama, jog Susitariančiosios Šalys užtikrintų, kad Konvencijoje numatyti archyvai turėtų reikiamas priemones teisinio deponavimo funkcijoms vykdyti, t. y. visų pirma finansinius, materialinius ir techninius išteklius, kurių reikia jų uždaviniams atlikti. Pasirinkti priemonės paliekama pačiai Šaliai: svarbiausia, kad būtų laikomasi Konvencijos reikalavimų, nepaisant to, ar institucijos yra visiškai, ar iš dalies finansuojamos iš kitų, ne valstybės, lėšų šaltinių.

8 straipsnis – Teisinio deponavimo sąlygos

39. Konvencijos tikslas – užtikrinti ilgalaikę audiovizualinio paveldo apsaugą, o tam reikia, kad deponuota medžiaga būtų labai geros kokybės. Kiekviena Šalis turi pati konkrečiai nurodyti deponuotinos medžiagos pobūdį, pavyzdžiui, kontratipai arba medžiaga, iš kurios būtų galima pagaminti darbinę kopiją. Be to, siekiant neatsilikti nuo technologijų plėtros), Konvencijoje nenurodomas priemonių pobūdis.

40. Šalys taip pat gali išspręsti medžiagos paruošimo deponavimui išlaidų padengimo klausimą, jei jos mano, kad tai daryti reikalinga.

41. Jos taip pat gali teisės aktais arba kitomis tinkamomis priemonėmis numatyti baudas, skiriamas, kai yra nesilaikoma teisinio deponavimo reikalavimų.

42. Siekiant užtikrinti veiksmingą Konvencijos taikymą, deponavimams privaloma nustatyti laiko terminą. Pagal Konvenciją šis terminas neturi viršyti dvylikos mėnesių arba kito Šalies nurodyto pagrįsto laikotarpio. Šis terminas pradedamas skaičiuoti nuo tada, kai galutinė versija tampa viešai prieinama.

9 straipsnis – Deponuotos medžiagos restauravimas

43. Kad judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga būtų tinkamai išsaugota, būtina reguliariai atlikti restauravimo darbus, o tam paprastai reikia pagaminti deponuotos medžiagos kopiją. Paprastai kopijų be teisių turėtojo leidimo daryti negalima. Tokį leidimą kartais sunku gauti dėl problemų, su kuriomis neretai susiduriama identifikuojant teisių turėtojus. Pagal Berno konvencijos 9 straipsnį Šalys savo nacionaliniuose įstatymuose gali numatyti išimtį, jeigu toks kūrinių kopijų darymas neprieštarauja įprastiniam kūrinių naudojimui ir nepažeidžia teisėtų teisių turėtojo interesų. Taip pat būtina gerbti asmenines neturtines teises. Pagal Berno konvencijos nuostatas kiekviena Šalis pati apsisprendžia dėl šios išimties savo įstatymuose.

44. Kiekviena Šalis pati turi imtis būtinų priemonių, kad būtų skatinama restauruoti judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą, kurios kokybę pablogėjo ir kuri buvo teisėtai deponuota pagal Konvencijos sąlygas.

10 straipsnis – Priemonės iškilus pavojui

45. Tokios priemonės iškilus pavojui nustatytos siekiant reaguoti į visas aplinkybes, kai privatus asmuo turi judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos, kuriai gresia neišvengiamas pavojus ir kuri gali būti visam laikui prarasta. Pavyzdžiui, Šalys gali savo įstatymuose numatyti privalomą nuostatą, įpareigojančią minėtą asmenį paskolinti savo kūrinių egzempliorių tam tikram laikotarpiui, kad archyvas jį atgamintų. Taip pat gali atsirasti ir kitų aplinkybių, dėl kurių valstybės institucijos privalėtų imtis veiksmų; tai visų pirma taikoma judesį perteikiančiai vaizduojamajai medžiagai, kuri nepatenka į teisinį deponavimą, ir per atranką neatrinktiems darbams, kurie vėliau pasirodo galį dominti audiovizualinio paveldo atžvilgiu.

III SKYRIUS – SAVANORIŠKAS DEPONAVIMAS

11 straipsnis – Savanoriškojo deponavimo skatinimas

46. Šalies audiovizualinis paveldas – tai ne vien vietinė produkcija; neturėtų būti atsainiai žiūrima į kitų Europos valstybių ir netgi kitų žemynų kultūros įtaką. Kultūrų skverbimasis tapo bendru procesu, ir nėra tokios meno formos, kuri nesisemtų įkvėpimo pasauliniuose šaltiniuose. Todėl svarbu papildyti privalomą teisinio deponavimo sistemą priemonėmis, skatinančiomis savanorišką deponavimą, apimančią visą judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą, kuri priklauso valstybės audiovizualiniam paveldui, tačiau neatitinka teisinio deponavimo kriterijų pagal 5 straipsnį. Teisinio deponavimo principai yra taikomi ir pagalbinei medžiagai. Kita vertus, savanoriškas deponavimas nėra priešastis atleisti nuo teisinio deponavimo. Nors institucijos, paskirtos priimti teisinio deponavimo medžiagą, atrodo, būtų geriausiai pasirengusios priimti ir savanoriškai deponuojamą medžiagą, vis dėlto pačios Šalys prirėikus turi paskirti kitas institucijas, galinčias vykdyti šią funkciją. Savanoriškas deponavimas taip pat leidžia apsaugoti iki šios Konvencijos įsigaliojimo pagamintą judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą.

47. Savanoriškas deponavimas apima ir pagalbinę medžiagą. Tai sietina ir su techninio pobūdžio medžiaga, atsirandančia gaminant judesį perteikiančius vaizdus (filmavimo įranga, fotoatspaudai, projekcinės kopijos ir t. t.), ir su išvestiniais produktais, susijusiais su šios judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos platinimu ir naudojimu (plakatai, reklaminės prekės ir t. t.). Sąvoka „fotoatspaudai“ apibūdina bet kurią judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos laikmeną, kurią kinematografiniams filmams sudaro negatyvas, internegatyvas arba interpozityvas, o videogramoms – matrica, naudojama tokių fotoatspaudų kopijoms gauti. Sąvoka „demonstravimui skirta kopija“ apibūdina bet kurią judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos laikmeną, skirtą šiems vaizdams žiūrėti ir/ar platinti.

12 straipsnis – Prieinamumas visuomenei

48. Šiuo straipsniu skatinamas teisių turėtojo sutartyje numatytas leidimas. Minėtos sutarties tikslas yra nustatyti naudojimo ir prieinamumo sąlygas pagal šią Konvenciją.

IV SKYRIUS – BENDROSIOS NUOSTATOS, TAIKOMOS ARCHYVAMS IR SAVANORIŠKOJO DEPOZITO ĮSTAIGOMS

13 straipsnis – Jungtiniai archyvai

49. Šis straipsnis nustato bendradarbiavimą tarp Šalių, ypač archyvų specializacijos atžvilgiu.

50. Šalims, kurių judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos gamybos apimtys yra nedidelės, gali atrodyti naudinga įsteigti jungtinius archyvus, atsakingus arba už teisinį deponavimą, arba už savanorišką deponavimą, arba ir už viena, ir už kita.

51. Praktiniais sumetimais gali būti naudinga sujungti archyvus ir savanoriškojo depozito įstaigas į vieną instituciją. Tačiau kad nebūtų sumaišyti kiekvienos institucijos vaidmenys, būtina griežtai laikytis Konvencijos nustatytų atitinkamų uždavinių.

14 straipsnis – Archyvų ir savanoriškojo depozito įstaigų bendradarbiavimas

52. Europos audiovizualinio paveldo apsauga bus neįmanoma be glaudaus bendradarbiavimo tarp Šalių bei jų archyvų ir savanoriškojo depozito įstaigų, taip pat tarp pačių nurodytų institucijų. Šiame straipsnyje pateikiamas neišsamus bendradarbiavimo veiklos, kuri yra svarbi siekiant šios Konvencijos tikslų, nagrinėjamose srityse rūšių sąrašas.

15 straipsnis – Deponavimo sutartinės sąlygos

53. Dėl judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos teisinio ar savanoriško deponavimo iškils teisinių klausimų, pavyzdžiui, „atsakomybė už žalą, padarytą deponuotai medžiagai, teisių turėtojo apsisprendimas laikinai arba visam laikui pašalinti medžiagą iš deponavimo ir kompensacija, kurią turi sumokėti teisių turėtojai už jos restauravimą ir kitas paslaugas, suteiktas archyvų ar savanoriškojo depozito įstaigų“. Todėl 15 straipsnis reikalauja, kad Konvencijos Šalys skatintų archyvus ar savanoriškojo depozito įstaigas sudaryti su deponentais

sutartis, kuriose būtų konkrečiai nurodomos teisės ir įsipareigojimai, susiję su deponuota judesį perteikiančia vaizduojamąja medžiaga.

54. Sutartyje tarp savanoriškojo depozito įstaigų ar archyvų ir teisių turėtojų taip pat turėtų būti išdėstytos nuostatos dėl atlygio. Čia turėtų būti atsižvelgiama į techninius įgūdžius, kurie yra paveldo restauravimo arba vertės padidinimo pagrindas. Restauravimas – tai bet kokia aktyvi tam tikro masto intervencija. Todėl visai pagrįstas yra reikalavimas ne vien apmokėti turėtas išlaidas (finansinės išlaidos, laikas ir pastangos, specialieji ar konkreti įranga), bet ir atlyginti už pridėtinę vertę, gautą dėl to, kad taikant pažangią patirtį tapo galimas komercinis panaudojimas. Trumpai tariant, atlygis turėtų būti subalansuotas tarp investicijų bei pažangiosios patirties ir tarp gautų komercinių rezultatų.

V SKYRIUS – SU KONVENCIJOS ĮGYVENDINIMU SUSIJĘ TOLESNI VEIKSMAI

16 straipsnis – Nuolatinis komitetas

55. Kad būtų atsižvelgta į technologijos specifiškumą ir jos plėtrą audiovizualinėje srityje, į kūrinių įvairovę ir institucijas, atsakingas už šios srities paveldo apsaugą, Nuolatinis komitetas taps atsakingas už su Konvencijos įgyvendinimu susijusių tolesnių veiksmų tyrimą. Šis komitetas pirmiausia nagrinės Konvencijos veikimą ir įgyvendinimą, kaip numatyta 17 straipsnyje. Komitetą sudarys Konvencijos Šalių atstovai.

56. Dėl ypatingo šios Konvencijos objekto pobūdžio, atrodo, būtų tikslinga, kad Nuolatinis komitetas savo funkcijoms vykdyti galėtų pasitelkti ekspertus ir į Nuolatinio komiteto posėdžius pasikviestų kitus tarptautinių ar nacionalinių, vyriausybinių ar nevyriausybinių institucijų atsiųstus stebėtojus, kurių statusas apibrėžiamas šio straipsnio 6 dalyje.

17 straipsnis – Nuolatinio komiteto funkcijos ir ataskaitos

57. Remdamasis išsamium sunkumų, su kuriais Šalys susiduria aiškindamos arba taikydamos Konvenciją, tyrimu, Nuolatinis komitetas gali siūlyti priemones, kurios, jo manymu, yra būtinos audiovizualinio paveldo apsaugai pagerinti, visų pirma teikdamas rekomendacijas Šalims, taip pat ir Ministrų komitetui, kad apsauga būtų imta taikyti ir kitose valstybėse.

VI SKYRIUS – PROTOKOLAI IR PAKEITIMAI

18 straipsnis – Protokolai ir pakeitimai

58. Konvencija nustato pagrindinius audiovizualinio paveldo apsaugos principus; dar reikia apibrėžti teisinius ir techninius ypatumus konkrečiose srityse, ypač tuos, kurie siejasi su teisinio deponavimo taikymu kitai – ne kinematografinėi – judesį perteikiančiai vaizduojamajai medžiagai.

59. 18 straipsnis skirtas ne tik pasiūlymams dėl protokolų, bet ir visiems pasiūlymams dėl tokių protokolų pakeitimų bei dėl pačios Konvencijos pakeitimų, kiek tai atrodo būtina atsižvelgiant į technologijos naujoves.

60. Protokolus, protokolų pakeitimus ir Konvencijos pakeitimus Nuolatinis komitetas privalo išnagrinėti pagal 17 straipsnio 1 dalies b punkto nuostatas. Ministrų komitetas priima protokolus savo įprasta balsavimo tvarka. Sutarties tekstui priimti reikia balsuojančių atstovų dviejų trečdalių balsų daugumos ir atstovų, turinčių teisę būti Komiteto nariais, balsų daugumos (Europos Tarybos statuto 20 straipsnio d punktas).

61. Buvo manoma, kad nėra būtina Konvencijoje numatyti protokolų ar protokolų pakeitimų įsigaliojimo ypatumų. Šie ypatumai bus nustatyti kiekvienu atveju atsižvelgiant į siūlomų tekstų objektą ir tikslą.

62. Pagal Konvenciją reikalaujama, kad norinti tapti protokolo Šalimi valstybė ar Europos Bendrija privalo būti Konvencijos Šalis. Kita vertus, valstybės ar Europos Bendrija, kurios pasirašė, ratifikavo, priėmė ar patvirtino Konvenciją, nebus įpareigosotos pasirašyti, ratifikuoti, priimti ar patvirtinti protokolo.

63. Nuolatinis komitetas bus įkurtas tik Konvencijai įsigaliojus.

VII SKYRIUS – BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

64. Baigiamosios šios Konvencijos nuostatos grindžiamos „pavyzdinėmis baigiamosiomis konvencijų ir sutarčių, sudarytų Europos Taryboje, nuostatomis“, kurias Ministrų komitetas priėmė 1982 m. vasario mėn.

65. Pagal 19 ir 22 straipsnius Konvencija yra pateikiama pasirašyti Europos Tarybos valstybėms narėms, kitoms valstybėms – Europos kultūros konvencijos šalims ir Europos Bendrijai; prie jos taip pat gali prisijungti Europos Tarybai nepriklausančios valstybės.

66. Į Konvenciją taip pat įterpiama nuostata dėl Konvencijos ir Bendrijos teisės santykio. Tai formuluotė, kuri vartojama kituose Europos Tarybos susitarimuose ir konvencijose.

67. Nuostata dėl pareiškimų teritorinio taikymo atžvilgiu (23 straipsnis) daugiausia skiriama užjūrio teritorijoms.

Pastaba.

[1] Šiuo metu galiojančios tarptautinės sutartys autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugos srityje yra Berno konvencija dėl literatūros ir meno kūrinių apsaugos (1886 m., 1971 m. Paryžiaus aktas), Romos konvencija dėl atlikėjų, fonogramų gamintojų ir transliuojančiųjų organizacijų apsaugos (1961 m.), Konvencija dėl fonogramų gamintojų apsaugos nuo neteisėto jų fonogramų kopijų darymo (1971 m.) ir Sutartis dėl intelektinės nuosavybės teisių aspektų, susijusių su prekyba (TRIPS sutartis, 1994 m.). Be to, dvi sutartys buvo parengtos Pasaulio intelektinės prekybos organizacijoje (PINO), tačiau jos dar neįsigaliojo: tai PINO Autorių teisių sutartis (1996 m.) ir PINO Atlikimų ir fonogramų sutartis (1996 m.). Europos Taryboje buvo sudarytos dvi regioninės sutartys autorių teisių ir/ar gretutinių teisių apsaugos srityje: Europos susitarimas dėl televizijos programų transliavimo apsaugos (1960 m.) ir Europos konvencija dėl autorių teisių ir gretutinių teisių klausimų tarpvalstybinio transliavimo per palydovą sistemoje (1994 m.).

EUROPOS KONVENCIJOS DĖL AUDIOVIZUALINIO PAVELDO APSAUGOS PROTOKOLAS DĖL TELEVIZIJOS KŪRINIŲ APSAUGOS

PREAMBULĖ

Europos konvencijos dėl audiovizualinio paveldo apsaugos (toliau – Konvencija) Protokolo dėl televizijos kūrinių apsaugos, pateikto pasirašyti 2001 m. lapkričio 8 d. Strasbūre, Šalys, *atsižvelgdamos* į televizijos kūrinių, kaip Europos audiovizualinio paveldo dalies, kaip nurodyta Konvencijoje, svarbą, *pripažindamos* televizijos kūrinių specifiškumą, ypač dėl jų išties visuotinio prieinamumo, kiekio ir vaidmens atspindinti visas visuomenės gyvenimo sritis ir visus aspektus, *pasiryžusios* užtikrinti tinkamą televizijos kūrinių išsaugojimą kultūros, mokslo ir tyrimų tikslais ir visuomenės interesais, *atsižvelgdamos* į tarptautines sutartis, kurios galioja autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugos srityje, *remdamosi* Konvencijos 3 ir 18 straipsniais,

s u s i t a r è:

1 straipsnis – Sąvokos

Šiame Protokole:

- a) „televizijos kūriniai“ – judesį perteikianti ne kinematografinė vaizduojamoji medžiaga, pagaminta perdavimui antžeminiu siūstuvu, kabelinėmis, palydovinėmis ar kitomis priemonėmis ir skirta viešam priėmimui, išskyrus judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą, perduotą pagal individualų užsakymą, ir interaktyviąją judesį perteikiančią vaizduojamąją medžiagą;
- b) „depozito įstaiga“ – institucija, įskaitant archyvus, Šalies paskirta su teisiniu arba savanoriškuoju deponavimu susijusioms funkcijoms vykdyti;
- c) „transliuotojas“ – fizinis arba juridinis asmuo, kuris turi redaktoriaus atsakomybę už televizijos kūrinių parengimą ir kuris juos viešam priėmimui perduoda bet kokiomis priemonėmis arba per trečiąją šalį.

2 straipsnis – Taikymo sritis

1. Protokolo Šalys susitaria taikyti Konvencijos nuostatas televizijos kūriniams, numačiusios tokias išimtis:

- vietoj Konvencijos 5 straipsnio taikomas šio Protokolo 3 straipsnis,
- vietoj Konvencijos 11 straipsnio taikomas šio Protokolo 4 straipsnis,
- vietoj Konvencijos 6 straipsnio taikomas šio Protokolo 5 straipsnis ir
- vietoj Konvencijos 8 straipsnio taikomas šio Protokolo 7 straipsnis.

2. Šio Protokolo 1 straipsnio nuostatos laikomos papildančiomis Konvencijos 2 straipsnį.

3 straipsnis – Teisinis deponavimas

1. Kiekviena Šalis, priimdama teisės aktus arba kitomis tinkamomis priemonėmis ir laikydamosi šio straipsnio 2 ir 3 dalių, įgyvendina pareigą deponuoti jos audiovizualiniam paveldui priklausančius televizijos kūrinius, kuriuos jos jurisdikcijai priklausantys transliuotojai pirmą kartą viešai perdavė įsigaliojus šiam Protokolui.

2. Kad tinkamai apibrėžtų ir išsaugotų savo audiovizualinio paveldo televizijos elementus, kiekviena Šalis gali numatyti privalomų deponuoti televizijos kūrinių vertinimo, parinkimo ir atrankos sistemą.

3. Kiekvienai Šaliai paliekama teisė atleisti nuo teisinio deponavimo, jeigu televizijos kūrinys yra teisėtai deponuotas vienoje iš kitų Šalių.

4. Kiekviena Šalis nustato, kas yra įpareigotas vykdyti teisinį deponavimą pagal šį Protokolą.

4 straipsnis – Savanoriškas deponavimas

1. Kiekviena Šalis gali skatinti ir remti televizijos kūrinų, neatitinkančių 3 straipsnio sąlygų, savanorišką deponavimą.
2. Savanoriškas deponavimas gali būti taikomas ir pagalbinei medžiagai.

5 straipsnis – Depozito įstaigų paskyrimas

Televizijos kūrinų deponavimui kiekviena Šalis gali:

- a) vieną ar kelis transliuotojus jų sutikimu ir pagal sutartas sąlygas paskirti televizijos kūrinų, kuriuos transliuotojai perdavė arba kuriuos abiejų pusių sutikimu perdavė kiti transliuotojai, depozito įstaiga, arba
- b) pagal susitarimą paskirti ir/arba įsteigti vieną ar daugiau kitų depozito įstaigų.

6 straipsnis – Depozito įstaigų finansinės ir techninės priemonės

Kiekviena Šalis užtikrina, kad šio Protokolo 5 straipsnyje nurodytos depozito įstaigos turėtų reikiamas priemones 3 straipsnyje apibrėžtomis teisinio deponavimo funkcijoms vykdyti, ir šiuo tikslu išnagrinėja atitinkamas finansines priemones.

7 straipsnis – Deponavimo sąlygos

Kiekviena Šalis nustato sąlygas, būtinas televizijos kūrinius deponuojant depozito įstaigose pagal šį Protokolą.

8 straipsnis – Baigiamosios nuostatos

1. Šis Protokolas yra pateikiamas pasirašyti visoms šios Konvencijos signatarėms. Jis yra ratifikuojamas, priimamas arba patvirtinamas. Konvencijos signatarė negali ratifikuoti, priimti arba patvirtinti šio Protokolo, jeigu ji prieš tai nėra ratifikavusi, priėmusi arba patvirtinusi Konvencijos arba to neatlieka tuo pat metu. Ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentai deponuojami Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui.

2. Šis Protokolas įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo tos dienos, kai penkios valstybės, įskaitant bent keturias Europos Tarybos valstybes nares, pareiškė norą įsipareigoti pagal šį Protokolą, šio straipsnio 1 dalies nuostatomis.

3. Šis Protokolas nuo jo įsigaliojimo dienos yra Konvencijos sudedamoji dalis.

4. Kiekvienai signatarei, kuri vėliau pareiškia sutinkanti įsipareigoti pagal šį Protokolą, jis įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo tos dienos, kai buvo deponuoti ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentai.

5. Šiam Protokolui įsigaliojus, kiekviena prie Konvencijos prisijungusi valstybė gali prisijungti ir prie šio Protokolo.

6. Prie Protokolo prisijungiama Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui deponavus prisijungimo dokumentą, kuris įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo deponavimo dienos.

7. Jokios išlygos dėl šio Protokolo nuostatų negalimos.

8. Kiekviena Šalis Europos Tarybos Generaliniam Sekretoriui adresuotu pranešimu gali bet kada denonsuoti šį Protokolą.

9. Toks denonsavimas įsigalioja pirmąją mėnesio dieną praėjus trims mėnesiams nuo tos dienos, kai Generalinis Sekretorius gauna tokį pranešimą.

10. Europos Tarybos Generalinis Sekretorius Europos Tarybos valstybėms narėms, Europos Bendrijai, kiekvienai signatarei, kiekvienai Šaliai ir kiekvienai kitai valstybei, kuri buvo pakviesta prisijungti prie Konvencijos, praneša apie:

- a) kiekvieną pasirašymą;
- b) kiekvieno ratifikavimo, priėmimo arba prisijungimo dokumento deponavimą;
- c) kiekvieną šio Protokolo įsigaliojimą pagal šio straipsnio 2, 4 ir 6 dalis;
- d) kiekvieną kitą su šiuo Protokolu susijusį aktą, pranešimą ar informaciją.

Tai patvirtindami, toliau nurodyti tinkamai įgalioti asmenys pasirašė šį Protokolą.

Priimta 2001 metų lapkričio 8 dieną Strasbūre anglų ir prancūzų kalbomis. Abu tekstai yra autentiški ir vienu egzemplioriumi deponuojami Europos Tarybos archyvuose. Europos Tarybos Generalinis Sekretorius siunčia patvirtintus nuorašus kiekvienai Europos Tarybos valstybei narei, kitoms valstybėms – Europos kultūros konvencijos šalims, Europos Bendrijai ir kiekvienai kitai valstybei, pakviestai prisijungti prie Konvencijos.

EUROPOS KONVENCIJOS DĖL AUDIOVIZUALINIO PAVELDO APSAUGOS PROTOKOLAS DĖL TELEVIZIJOS KŪRINIŲ APSAUGOS

Aiškinamasis raštas

(Priimtas 2001 m. rugsėjo 19 d.)

Šio aiškinamojo rašto tekstas nėra dokumentas, nustatantis oficialų Protokolo aiškinimą, tačiau tokio pobūdžio jis galėtų būti siekiant palengvinti jame numatytų nuostatų taikymą. Šis Protokolas buvo pateiktas pasirašyti 2001 m. lapkričio 8 d. Strasbūre prasidėjus Europos Tarybos Ministrų komiteto 109-ajai sesijai.

I. Įvadas

1. Per savo 765-ąją posėdį 2000 m. rugsėjo 19 d. Strasbūre Europos Tarybos Ministrų komitetas nusprendė 2001 m. lapkričio 8 d. pateikti pasirašyti Europos konvenciją dėl audiovizualinio paveldo apsaugos (toliau – Konvencija) ir jos Protokolą dėl televizijos kūrinių apsaugos (toliau – Protokolas). Tą pačią dieną Ministrų komitetas įgaliojo Generalinį Sekretorių paskelbti šį Protokolo aiškinamąjį raštą.

2. Europos sutarčių serijoje (ETS) Konvencijai suteiktas numeris [183], o Protokolui – numeris [184]. Konvencija ir Protokolas saugomi Europos Taryboje Strasbūre. Kitos susijusios sutartys yra 1989 m. Europos konvencija dėl televizijos be sienų (ETS Nr. 132) su pakeitimais, padarytais 1998 m. Protokolu (ETS Nr. 171), ir 1992 m. Europos konvencija dėl bendros kino filmų gamybos (ETS Nr. 147).

3. Protokolas nustato konkrečias Konvencijos bendrųjų principų taikymo televizijos kūriniams taisykles.

4. Šis Protokolo aiškinamasis raštas nėra nei paties Protokolo dalis, nei teisiškai privalomas Susitariančiosioms Šalims ar Europos Tarybos valstybėms narėms. Tai daugiau Protokolo teisinės istorijos ir motyvų paaiškinimas bei Protokolo nuostatų aiškinimo šaltinis.

5. Iniciatyvą parengti Konvenciją ir jos aiškinamąjį raštą parodė Kultūrinio bendradarbiavimo taryba (CDCC) ir jos Kultūros komitetas (CC-Cult). Vėliau į šį darbą buvo įtrauktas Žiniasklaidos iniciatyvinis komitetas (CDMM), kadangi buvo ketinama Konvencijos projektą, parengtą vadovaujant CDCC, taikyti ne tik kinematografiniams, bet ir televizijos kūriniams. Abu iniciatyviniai komitetai (CDCC ir CDMM) nusprendė įsteigti Jungtinę CDCC-CDMM darbo grupę audiovizualinio paveldo apsaugos reikalams (GT-PA), kuriai būtų pavesta parengti papildomą protokolą dėl televizijos kūrinių ir užbaigti Konvenciją.

II. BENDRIEJI SAMPROTAVIMAI

6. Rengdami Konvenciją CDCC ir CDMM, priėjo prie išvados, kad derėtų turėti bendrą sutartį dėl audiovizualinio paveldo apsaugos, kurią tuomet būtų galima papildyti papildomais protokolais dėl „judesį perteikiančios ne kinematografinės vaizduojamosios medžiagos“. Televizijos kūriniai buvo pripažinti sudarančiais didžiausią judesį perteikiančios vaizduojamosios medžiagos sektorių, todėl turinčiais didžiausią reikšmę audiovizualiniam paveldui, kaip apibrėžta Konvencijoje. Kartu buvo pažymėta, kad televizijos kūriniai, palyginti su kinematografiniais kūriniams, turi savitumų, todėl CDCC ir CDMM paprašė GT-PA parengti tokio papildomo protokolo projektą, kuriame būtų sprendžiamas konkretus televizijos kūrinių apsaugos klausimas. Televizijos kūriniai nuo kinematografinių kūrinių daugiausia skiriasi savo kiekiu, daugelio programų trumpalaikiškumu, jų perdavimo ir įrašymo būdais, beveik universaliu prieinamumu ir poveikiu pavieniams asmenims bei apskritai visuomenei. Ateityje, CDCC ar CDMM nustačius naujoves audiovizualinių laikmenų srityje, kurioms gali prireikti specialių nuostatų dėl audiovizualinio paveldo apsaugos, būtų galima parengti papildomus protokolus.

7. Kelti iniciatyvą apibrėžti bendrą Europos televizijos kūrinių apsaugos sistemą paskatino keletas pokyčių, pastarąjį dešimtmetį būdingų televizijos aplinkai. Transliuotojų ir televizijos kūrinių Europoje ypač padaugėjo dėl transliavimo licencijų suteikimo privatiems transliuotojams, taip pat dėl transliavimo trukmės per parą. Įvedus kabelinį, palydovinį ir skaitmeninį transliavimą, jų dar padaugėjo ir išsiplėtė televizijos kūrinių spektras. Tuo pačiu metu senesnių transliuotojų archyvuose iškilo grėsmė, kad seni kūriniai ilgainiui nusidėvės, ir prireikė išleisti daugiau lėšų nuolat besiplečiantiems archyvams išlaikyti.

8. Kita vertus, skaitmeninių informacijos technologijų plėtra suteikė technines galimybes, ypač transliuotojams, mažesnėmis išlaidomis daryti gerokai didesnio televizijos kūrinių kiekio kopijas ir kaupti šių kūrinių archyvą, taip pat padaryti šiuos kūrinius lengvai prieinamus „kultūros, mokslo ir tyrimų tikslais ir visuomenės interesais“, nepažeidžiant autorių teisių ir gretutinių teisių.

9. Keliose valstybėse narėse filmų archyvai ėmė kaupti televizijos kūrinių archyvus. Pavyzdžiui, Prancūzija išplėtė *Institute National de l'Audiovisuel* (Nacionalinis audiovizualinis institutas) įgaliojimus, televizijos programų teisiniam deponavimui sukūrusi *Inathèque de France*. Panašiai keletas transliuotojų nusprendė kaupti savo televizijos kūrinių archyvą.

10. Šiuo Protokolu įtvirtintos bendros Europos sistemos turėjimo pranašumu buvo laikoma, pavyzdžiui, tai, kad valstybės narės galėtų prisidėti prie visos Europos pastangų, dedamų išlaikant jų nacionalinio audiovizualinio paveldo svarbius sektorius. Panašiai Protokolu turėtų būti pasiekta, kad transliuotojai Europoje ir kitos depozito įstaigos dirbtų turėdami panašius įsipareigojimus ir galimybes.

III. PROTOKOLO NUOSTATŲ KOMENTARAS

PREAMBULĖ

11. Protokolo preambulėje daroma nuoroda į televizijos kūrinių specifiškumą ir didelę jų svarbą audiovizualiniam paveldui, taip pat nurodomi Konvencijos 3 ir 18 straipsniai, kuriuose kalbama apie Konvencijos protokolus.

12. Protokolo preambulės penktojoje pastraipoje daroma nuoroda į „tarptautines sutartis, kurios galioja autorių teisių ir gretutinių teisių apsaugos srityje“. Protokolo rengėjai visų pirma turėjo omenyje Berno konvenciją dėl literatūros ir meno kūrinių apsaugos, Romos konvenciją dėl atlikėjų, fonogramų gamintojų ir transliuojančiųjų organizacijų apsaugos, Pasaulio intelektinės nuosavybės organizacijos Autorių teisių sutartį, Pasaulio intelektinės nuosavybės organizacijos Atlikimų ir fonogramų sutartį, Europos susitarimą dėl televizijos programų transliavimo apsaugos ir Europos konvenciją dėl autorių teisių ir gretutinių teisių klausimų tarpvalstybinio transliavimo per palydovą sistemoje. Ši nuoroda turi būti aiškinama remiantis Konvencijos 4 straipsniu, kuris nurodo, kad jokia šios Konvencijos ir jos protokolų nuostata neturi būti aiškinama kaip ribojanti arba nukrypstanti nuo Šalių atitinkamų tarptautinių įsipareigojimų (taip pat žr. Konvencijos 4 straipsnį).

1 straipsnis – Sąvokos

13. Protokole vartojamos visos Konvencijoje apibrėžtos sąvokos.

14. Protokolo 1 straipsnyje dar apibrėžiamos šios naujos sąvokos:

a) „televizijos kūriniai“

15. Televizijos kūriniai patenka į bendrą sąvoką „judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga“, tačiau jie nėra „kinematografiniai kūriniai“ pagal Konvencijos 2 straipsnį. Televizijos kūriniams konkrečiai būdinga tai, kad jie yra „pagaminti perdavimui antžeminiu siųstuvu, kabelinėmis, palydovinėmis ar kitomis priemonėmis ir skirti viešam priėmimui“, o kinematografiniai kūriniai apibūdinami kaip pirmiausia skirti rodyti kino teatruose. Judesį perteikianti vaizduojamoji medžiaga, „perduota pagal individualų užsakymą“, tokia kaip užsakomųjų programų televizija, šiai sąvokai nepriklauso, kaip nepriklauso ir „interaktyvioji judesį

perteikianti vaizduojamoji medžiaga“, t. y. audiovizualiniai kūriniai, leidžiantys žiūrovams prisidėti prie turinio, pavyzdžiui, vaizdo žaidimai internete.

b) „depozito įstaiga“

16. Protokole ši sąvoka apima „instituciją, įskaitant archyvus, Šalies paskirtą su teisiniu arba savanorišku deponavimu susijusioms funkcijoms vykdyti“. Iš tikrųjų šiai sąvokai priklauso specializuotos depozito įstaigos, tokie kaip viešieji archyvai, taip pat transliuotojai, kurie sutinka tvarkyti savo archyvus pagal Protokolo ir Konvencijos nuostatas, kaip tai įgyvendinta nacionaliniu lygmeniu (taip pat žr. Protokolo 5 ir 6 straipsnius).

c) „transliuotojas“

17. Protokolas apibrėžia ir todėl vartoja „transliuotojo“ sąvoką pagal apibrėžimą, pateiktą Europos konvencijoje dėl televizijos be sienų. Pagrindiniai požymiai yra šie: i) „redaktoriaus atsakomybė už televizijos kūrinių parengimą“; ii) „tiesioginis ar netiesioginis televizijos kūrinių perdavimas“; iii) jų „viešas priėmimas“. Redaktoriaus atsakomybė nebūtinai tenka, pavyzdžiui, kabelinio tinklo operatoriams arba perdavimo įrenginių operatoriams.

2 straipsnis – Taikymo sritis

18. Šio Protokolo tikslas yra nustatyti specialias Konvencijos bendrųjų principų taikymo televizijos kūriniams taisykles. Dėl televizijos kūrinių specifiškumo, be Konvencijos nuostatų, būtina turėti specialias papildomas nuostatas, iš kurių tam tikras vietoj atitinkamų Konvencijos nuostatų būtų galima taikyti televizijos kūriniams.

19. Todėl Protokolo 2 straipsnis nustato, kad:

20. vietoj Konvencijos 5 straipsnio (bendroji teisinio deponavimo pareiga) taikomas Protokolo 3 straipsnis (teisinis deponavimas);

21. vietoj Konvencijos 11 straipsnio (savanoriško deponavimo skatinimas) taikomas šio Protokolo 4 straipsnis (savanoriškas deponavimas);

22. vietoj Konvencijos 6 straipsnio (archyvų paskyrimas ir jų uždaviniai) taikomas šio Protokolo 5 straipsnis depozito įstaigų paskyrimas);

23. ir vietoj Konvencijos 8 straipsnio (teisinio deponavimo sąlygos) taikomas šio Protokolo 7 straipsnis (deponavimo sąlygos).

24. Šio Protokolo 1 straipsnyje apibrėžtos sąvokos laikomos papildančiomis Konvencijos 2 straipsnio sąvokas.

3 straipsnis – Teisinis deponavimas

1 dalis

25. 3 straipsnio 1 dalis nustato specialias televizijos kūrinių teisinio deponavimo taisykles (apie deponavimą reguliuojančias sąlygas žr. Protokolo 7 straipsnį).

26. Teisinio deponavimo pareigai turi būti taikomos 3 straipsnio 2 ir 3 dalių nuostatos, kurios dėl šios priežasties turi būti aiškinamos kartu su 1 dalimi.

27. Teisinis deponavimas įgyvendinamas „priimant teisės aktus arba kitomis tinkamomis priemonėmis“. Viešajai pareigai, tenkančiai fiziniams ar juridiniams asmenims, įteisinti paprastai reikia nacionalinės teisės, kuri gali apimti nacionalinio parlamento leidžiamus įstatymus arba antrinės teisės aktus. 3 straipsnio 1 dalis leidžia Susitariančiosioms Šalims taip pat pasirinkti „kitas tinkamas priemones“, tokias kaip administracinės priemonės arba susitarimai tarp Šalių ir depozito įstaigų. Tai gali apimti ir susireguliuavimo sistemą, kuri yra privaloma atitinkamiems fiziniams arba juridiniams asmenims ir kuri turi pakankamai priemonių, kad užtikrintų šios pareigos vykdymą, kas yra panašu į įstatymu nustatytas pareigas.

28. Teisinio deponavimo pareiga taikoma visiems televizijos kūriniams, kurie atitinka tam tikrus reikalavimus:

29. i) Televizijos kūriniai turi priklausyti Susitariančiosios Šalies audiovizualiniam paveldui. Protokole nesistengiama apibrėžti audiovizualinio paveldo – tai paliekama Susitariančiosioms Šalims.

30. ii) Televizijos kūriniai turėjo būti perduoti Susitariančiosios Šalies jurisdikcijai priklausančių transliuotojų. Viešosios prievolės sąlygai tenkinti ir jos vykdymui užtikrinti paprastai reikalinga, kad pareigą turintis asmuo priklausytų atitinkamos vyriausybės arba valstybės valdžios institucijos jurisdikcijai. Todėl Protokolas nenustato, koku režimu būtų leidžiama išoriškai taikyti teisinio deponavimo prievolę. Apibrėžti jurisdikciją paliekama nacionalinei arba tarptautinei teisei, pavyzdžiui, Europos konvencijai dėl televizijos be sienų.

31. iii) Be to, televizijos kūriniai turėjo būti „pirmą kartą viešai perduoti šiam Protokolui įsigaliojus“. Protokolo įsigaliojimą reglamentuoja Protokolo 8 straipsnio 2, 4 ir 6 dalys. Viešas perdavimas turi būti suprantamas pagal televizijos kūrinių apibrėžimą. Taigi perdavimo pagal individualų užsakymą nepakaktų. Teisinio deponavimo pareiga taikoma tik pirmajam perdavimui. Ši pareiga nebūtų taikoma retransliacijoms arba vėlesniems pakartojimams, netgi jei pirmą kartą tai įvyktų Protokolui jau įsigaliojus. Nedidelių televizijos kūrinių pakeitimų, tokių kaip subtitrų pridėjimo arba dubliavimo, paprastai nepakaktų tam, kad televizijos kūrinys su pakeitimais būtų laikomas nauju televizijos kūriniu, kuriam, jį perdavus pirmą kartą, galiojant teisinio deponavimo pareiga.

2 dalis

32. Audiovizualiniam paveldui priklausančių televizijos kūrinių gali būti tiek daug, kad techniškai taptų neįmanoma visus juos deponuoti, išsaugoti ir užtikrinti reikiamą prieigą prie jų. Be to, ne visus televizijos kūrinius, ypač pasikartojančio pobūdžio, verta išsaugoti. Todėl Protokolas suteikia galimybę Susitariančiosioms Šalims numatyti „televizijos kūrinių vertinimo, parinkimo ir atrankos sistemą“, ypač tų kūrinių, kurie yra panašūs arba priklauso platesnei kūrinių serijai. Šia sistema turi būti „tinkamai“ apibrėžti ir išsaugoti Susitariančiosios Šalies audiovizualinio paveldo televizijos elementai. Šis apibrėžimas būtinas tam, kad bendroji pareiga pagal 3 straipsnio 1 dalį būtų pakankamai tiksli jos taikymui. Susitariančiosios Šalies faktinis pasirinkimas gali priklausyti ir, pavyzdžiui, nuo šios Šalies depozito įstaigos turimų finansinių išteklių (taip pat žr. Protokolo 6 straipsnį), ir nuo šalies tradicijų.

33. Į vertinimo, parinkimo ar atrankos sistemą gali būti įtrauktos valstybės vyriausybės institucijos, nacionaliniai archyvai, kultūros, švietimo ar televizijos institucijos, taip pat televizijos pramonė ir transliuotojai. Šiuo tikslu Susitariančiosios Šalys gali sukurti konkrečias institucijas arba komitetus.

3 dalis

34. 3 dalis leidžia Susitariančiosioms Šalims atleisti nuo teisinio deponavimo pareigos, „jeigu televizijos kūrinys yra teisėtai deponuotas vienoje iš kitų Šalių“. Jeigu Susitariančioji Šalis tokio atleidimo nenustatė, teisinio deponavimo pareiga šioje Šalyje taikoma televizijos kūriniams, kurie yra teisėtai deponuoti kitose Šalyse. Šia teisinio deponavimo pareigos išimtimi reikalaujama, kad atitinkamas televizijos kūrinys būtų deponuotas kitoje Susitariančiojoje Šalyje, tuo tarpu Protokolo nepasirašiusiose ir neratifikavusiose valstybėse deponavimo nepakaktų. Deponavimas turi būti teisinis, t. y. jis turi atitikti Protokolo nuostatas dėl teisinio deponavimo. Todėl nepakaktų savanoriško deponavimo, nes savanoriškai deponuotų televizijos kūrinių deponavimą galima, pavyzdžiui, nutraukti.

4 dalis

35. Teisinio deponavimo pareigai pagal 3 straipsnio 1 dalį vykdyti būtina nustatyti asmenis, kuriems ši pareiga tenka. Todėl 4 dalis numato pareigą Susitariančiosioms Šalims nustatyti, „kas yra įpareigotas vykdyti teisinį deponavimą“. Šiuo atžvilgiu Susitariančiosioms Šalims paliekama laisvė veikti savo nuožiūra.

36. Teisinis deponavimas neturi poveikio autorių teisėms ir gretutinėms teisėms į atitinkamą televizijos kūrinį, todėl nebūtina tiesiogiai įpareigoti teisių turėtojų. Iš tikrųjų Susitariančiosios Šalys gali pasirinkti transliuotojus, kadangi jie priklauso atitinkamos Susitariančiosios Šalies jurisdikcijai; dėl savo licencijos transliuotojai visuomet yra žinomi nacionalinės valdžios

institucijoms, jie patys žino, kuris televizijos kūrinys yra perduodamas pirmą kartą, o kuris retransliuojamas ar kartojamas, ir juos taip pat galima paskirti jų perduotų televizijos kūrinių depozito įstaigomis pagal Protokolo 5 straipsnį.

37. Nustatydamos atsakinguosius už televizijos kūrinių deponavimą, Šalys turėtų atsižvelgti į medžiagos savininką ir neturėtų nustatyti pareigų, kurių praktiškai įgyvendinti neįmanoma.

4 straipsnis – Savanoriškasis deponavimas

1 dalis

38. Savanoriškas deponavimas vyksta nepriklausomai nuo teisinio deponavimo pareigos. Todėl savanoriškas deponavimas taikomas televizijos kūriniams, kuriems netaikomas Protokolo 3 straipsnis. Toks atvejis galimas, pavyzdžiui, dėl to, kad konkretūs televizijos kūriniai nepriklauso audiovizualiniam paveldui, jie buvo perduoti pirmą kartą dar iki šio Protokolo įsigaliojimo, juos pirmą kartą perdavė Susitariančiosios Šalies jurisdikcijai nepriklausantis transliuotojas, jie buvo pagaminti, tačiau nebuvo transliuojami, arba tokie kūriniai jau yra teisėtai deponuoti kitoje Susitariančiojoje Šalyje.

39. Savanoriškai deponuojami galėtų būti netgi televizijos kūriniai, kurie priklauso audiovizualiniam paveldui, tačiau nebūtų įvertinti, parinkti ar atrinkti teisiniu deponavimui taikant Protokolo 3 straipsnio 2 dalyje numatytą sistemą.

40. 4 straipsnio 1 dalyje minima galimybė „skatinti ir remti savanorišką deponavimą“. Šalims paliekama galimybė savo nuožiūra nustatyti individualias skatinimo ir rėmimo priemones. Susitariančiosios Šalys gali, pavyzdžiui, nustatyti konkrečias priemones ir lėšas depozito įstaigoms arba konkrečias savanoriško deponavimo skatinimo priemones (taip pat žr. Protokolo 6 straipsnį).

41. Televizijos kūrinių deponavimas bus savanoriškas, jei konkretus televizijos kūrinys bus savanoriškai pateiktas depozito įstaigoms ir šie savanoriškai sutiks priimti televizijos kūrinį. Todėl deponavimas privalo būti grindžiamas tiesiogiai išreikšta arba neišreikšta [žodžiais] tarpusavio sutartimi. Vienas iš tokių sutartinių santykių poveikių būtų toks, kad vėliau sutartį būtų galima atšaukti ir nutraukti savanoriškai deponuoto televizijos kūrinio deponavimą.

2 dalis

42. Savanoriškas deponavimas gali būti taikomas ir pagalbinei medžiagai. Tipiška pagalbinė medžiaga galėtų būti, pavyzdžiui, autoriaus rankraštis, scenos planas arba televizijos kamerų išdėstymas, skelbimas, informacija apie televizijos kūrinio gamybos išlaidas ir realizavimą, sutartis tarp gamintojo ir transliuotojo, kūrinio pirmojo perdavimo metu parengtos recenzijos arba televizijos kūrinio kalendorinis planas.

43. Protokolu nesiekama pateikti išsamaus pagalbinės medžiagos apibrėžimo. Pagalbinė medžiaga gali būti deponuojama tik savanoriškai, todėl deponentas ir depozito įstaiga patys turi susitarti, kokio pobūdžio medžiaga bus savanoriškai deponuojama.

5 straipsnis – Depozito įstaigų paskyrimas

44. Vieno ar kelių depozito įstaigų paskyrimas Susitariančiosios Šalies sprendimu yra būtina sąlyga teisinio deponavimo pareigai įvesti. Neįsteigus ar nepaskyrus depozito įstaigų pagal 5 straipsnį, teisinis ir savanoriškasis deponavimas būtų neįgyvendintas.

45. 5 straipsnis suteikia galimybę Susitariančiosioms Šalims pasirinkti, ar paskirti vieną arba kelis transliuotojus depozito įstaigomis, ar paskirti ar įsteigti vieną arba kelias kitas depozito įstaigas, tokias kaip specialius archyvus. Transliuotojams netaikomas Konvencijos 6 straipsnio apibrėžimas, kuris nustato, kad paskirtos institucijos „negali būti tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamos fizinio arba juridinio asmens, kuris daugiausia verčiasi pelno siekiančia veikla žiniasklaidos sektoriuje“, nes daugumos transliuotojų negalima priskirti pelno nesiekiančioms organizacijoms. Tačiau Konvencijos nuostatos dėl teisinio deponavimo galioja tik kinematografiniams kūriniams, todėl Konvencijos 6 straipsnis neriboja depozito įstaigų paskyrimo televizijos kūriniams pagal Protokolo 5 straipsnį.

46. Jei depozito įstaigomis skiriami transliuotojai, būtinas tarpusavio susitarimas. Todėl Protokolo negalima laikyti pagrindu Susitariančiajai Šaliai privalomai ir vienašališkai paskirti transliuotoją. Šiuo susitarimu turėtų būti nustatytos transliuotojo, kaip depozito įstaigos, teisės ir pareigos, taip pat Susitariančiosios Šalies bei jos institucijų galimos teisės ir pareigos. Juo visų pirma turėtų būti apibrėžiami deponuotų televizijos kūrinių patikimo išsaugojimo reikalavimai ir sąlygos, suteikiančios galimybę jais pasinaudoti, kartu nepažeidžiant autorių teisių ir gretutinių teisių (taip pat žr. Protokolo 6 ir 7 straipsnius).

47. Transliuotojai paprastai gali veikti kaip savo televizijos kūrinių depozito įstaigos. Tačiau Protokolo 5 straipsnio a punktas leidžia skirti transliuotoją kitų transliuotojų televizijos kūrinių depozito įstaiga „abiejų pusių sutikimu“, t. y. transliuotojui, veikiančiam kaip depozito įstaiga, ir deponuojančiam transliuotojui, jeigu šis turi teisę veikti deponuotųjų televizijos kūrinių tikrųjų teisių turėtojų vardu. Dėl skirtingų priežasčių, o ypač dėl tiesioginės konkurencijos, transliuotojai gali nenorėti deponuoti savo televizijos kūrinių kitiems transliuotojams. Todėl, atrodytų, nedera versti transliuotojų sutikti su tuo, kad teisinio deponavimo medžiagą priima kitas transliuotojas.

6 straipsnis – Depozito įstaigų finansinės ir techninės priemonės

48. Protokolo 6 straipsnis nustato prievolę Susitariančiosioms Šalims „užtikrinti, kad (...) depozito įstaigos turėtų reikiamas priemones 3 straipsnyje apibrėžtoms teisinio deponavimo funkcijoms vykdyti“, ir „šiuo tikslu išnagrinėti atitinkamas finansines priemones“. Kiekvienai Susitariančiajai Šaliai paliekama teisė savo nuožiūra nuspręsti, kaip užtikrinti depozito įstaigoms „reikiamas priemones“.

49. Kad įvykdytų teisinio ir savanoriškojo deponavimo funkcijas pagal šį Protokolą (žr. 1 straipsnio b punkte pateiktą depozito įstaigos apibrėžimą), depozito įstaigos privalo atitikti tam tikrus reikalavimus, keliamus jų sugebėjimui išsaugoti televizijos kūrinius ir suteikti galimybę jais pasinaudoti. Tokie reikalavimai siejasi su technine įranga ir dokumentiniais ištekliais, būtiniais televizijos kūrinių gavimui ir saugojimui, su žiniomis ir įgūdžiais, būtiniais jų patikimam išsaugojimui ir archyvų kaupimui, su dokumentacijos sistema, taip pat techniniais bei žmogiškaisiais ištekliais, būtiniais suteikiant galimybę trečiosios šalims pasinaudoti deponuotais televizijos kūrinių. Tam taip pat reikės depozito įstaigos išlaidų. Šiuos reikalavimus Susitariančiosios Šalys turėtų įtraukti į pagal Protokolo 5 straipsnį sudarytiną susitarimą ir nurodyti pagal Protokolo 7 straipsnį nustatomas deponavimo sąlygas.

50. Paprastai depozito įstaigos turės išlaidų apsirūpindami priemonėmis, būtinomis teisinio ir savanoriškojo deponavimo funkcijoms vykdyti. Todėl Susitariančiųjų Šalių pareiga pagal Protokolo 6 straipsnį „išnagrinėti atitinkamas finansines priemones“, suteikiančias galimybę depozito įstaigoms įvykdyti jų uždavinius. Šie uždaviniai yra reglamentuojami Protokole ir turėtų būti nustatyti šio aiškinamojo rašto 46 dalyje nurodytu susitarimu.

51. Prievolė išnagrinėti finansines priemones nereiškia, kad Susitariančioji Šalis privalo teikti finansinę paramą. Tikriausiai sakant, tai reikštų, kad Šalys savo nuožiūra išnagrinėja ir nusprendžia, kaip užtikrinti, kad depozito įstaigos turėtų būtinus finansinius išteklius funkcijoms vykdyti (taip pat žr. Protokolo 7 straipsnį).

7 straipsnis – Deponavimo sąlygos

52. Protokolo 7 straipsnis numato pareigą Susitariančiosioms Šalims „nustatyti sąlygas, būtinas (...) televizijos kūrinius deponuojant (...)“. Deramai laikantis autorių teisių ir gretutinių teisių, šios sąlygos galėtų būti, pavyzdžiui, šios: ar depozito įstaigoms pateikiamos televizijos kūrinių įrašytos kopijos, ar išduodamas oficialus leidimas tiesiogiai šiuos kūrinius įrašyti tuo metu, kai juos perduoda transliuotojas, koks yra deponuotinos medžiagos laiko terminas, kokios taisyklės taikomos tuo atveju, kai depozito įstaigos tampa nepajėgūs vykdyti savo funkcijų, kokiais atvejais ir kokiomis sąlygomis televizijos kūrinius galima išimti iš depozito įstaigų atsargų, taip pat kokius finansinės paramos mechanizmus būtų galima nustatyti depozito įstaigoms. Šis pavyzdinis sąrašas skirtas tik Susitariančiosioms Šalims konsultuoti.

53. Sąlygas pagal Protokolo 7 straipsnį galima nustatyti „priimant teisės aktus arba kitomis tinkamomis priemonėmis“, nurodytomis Protokolo 3 straipsnio 1 dalyje ir šio aiškinamojo rašto 27 dalyje. Susitariančiosios Šalys gali pagrįsti savo apsisprendimą, pavyzdžiui, šio Protokolo 6 straipsnyje minimomis „reikiamomis priemonėmis“ ir „atitinkamomis finansinėmis priemonėmis“.

54. Deponavimo sąlygos pagal Protokolo 7 straipsnį yra esminė teisinio deponavimo pareigos dalis ir galimybė savanoriškai deponuoti. Todėl Susitariančiosioms Šalims būtina konkrečiai nurodyti televizijos kūrinių deponavimui būtinas sąlygas ir nustatyti jų ypatumus.

8 straipsnis – Baigiamosios nuostatos

55. Protokolo 8 straipsnio 1–10 dalių nuostatos atitinka pavyzdines baigiamąsias konvencijų ir sutarčių, sudarytų Europos Taryboje, nuostatas, kurias patvirtino Europos Tarybos Ministrų komitetas, taip pat baigiamąsias šios Konvencijos nuostatas.

56. Protokolui taip pat taikomas Konvencijos 21 straipsnis dėl ryšio tarp Konvencijos ir Europos Bendrijos teisės.
